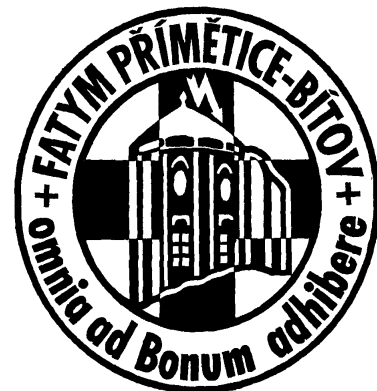

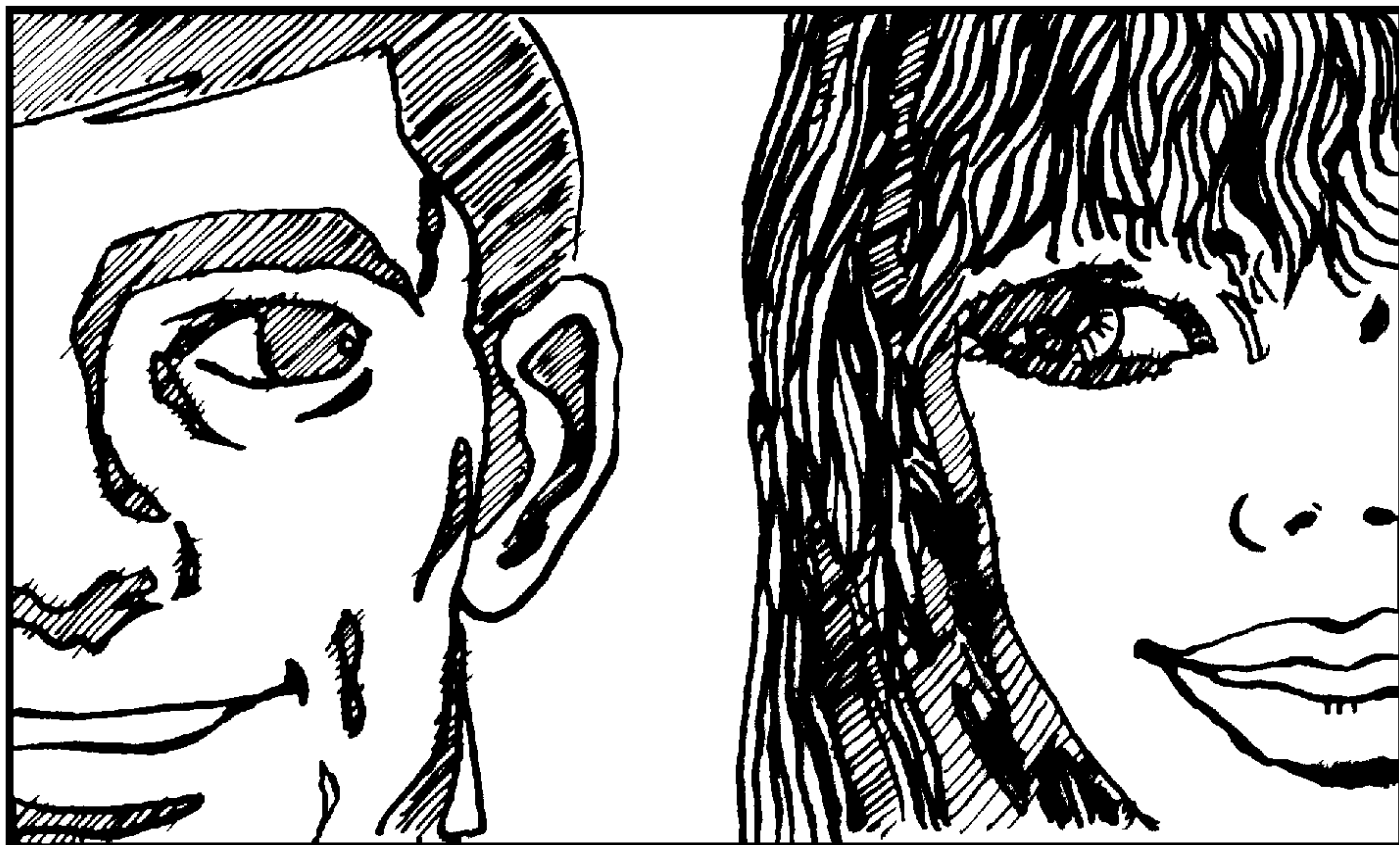
DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ

PRO
FARNOSTI FARNÍCH TÝMŮ
VRANOV NAD DYJÍ A PRÍMĚTICE

*„Kdybych věděl, že je to naposledy, co tě vidím odcházet z našich dveří,
objal bych tě a políbil o mnoho více.“*

Pokračování hledejte na stránkách Zpravodaje.

Hluboké prožití svátků, kdy pamatujeme na naše drahé zesnulé, Vám přeji Vaši kněží.

VRANOV PRÍMĚTICE BÍTOV OLBRAMKOSTEL STARÝ PETŘÍN PRÁČE
ŠTÍTARY CHVALATICE STÁLKY LANČOV HORNÍ BŘEČKOV
PROSIMĚŘICE VRATĚNÍN CITONICE ŠAFOV KOROLUPY
TĚŠETICE LUBNICE LUKOV

Dušičková zamyšlení otce Milana

Pouto přátelství

Při cestě na hřbitovy nás napadá mnoho myšlenek. Jak se to má s přátelstvím? Co je tím poutem, které nás vede k tomu zastavit se i u hrobu přátel, s nimiž nejsme příbuzní ani krví, ani vzděláním. Co je pouto přátelství?

Přátelství je věrnost společným životním zásadám. Přítel je ten člověk, o kterém vím, že mi rozumí proto, že zastává

stejné postoje a hájí stejné zásady, které zastávám a hájím já. Víím, jak se zachová, víím, že po mnoha letech, kdy se nebudeme moci vidět, naváže náš hovor plynule a bez obtíží. Jak ubohá je společnost, která se zřiká přátelství a naplnila slovo přítel novým obsahem. V dnešní češtině je prvním významem slova přítel současný milenec, druhým známý člověk, který mi přihraje. Obojí chápání vede přesně k tomu, že se dostaneme do ohrady konečného a smrtelného. Pravé přátelství přetrvá smrt přítelovu, neboť to, že on svému přátelství dostal, zůstal vždy věrný oněm společným ideálům, neznamená po jeho smrti, že i já jsem z nich vyvázán. Je možné být netečný k mrtvému příteli a je to nepěkné. Je možné nenavštívit jeho hrob, ale není možné zradit to, co jsme společně milovali, tvořili, hájili, v co jsme věřili a doufali.

Kostel nebo krematorium?

Jsou vesnice a místa, kde jsem za deset let duchovní služby neměl žádný církevní pohřeb. Je to vůbec možné? Není to tím, že by lidé neumírali. Člověk si dnes může vybrat z několika možností a vybírá to, co je mu bližší.

Kostel ale vždy zůstane kostelem a krematorium krematoriem. Nikdo z nás nebyl v krematoriu na koncertě, nikdo sem nepřišel uzavřít manželství a založit rodinu, nikdo sem nezašel jen tak, posedět a chvíli si popřemýšlet, nikdy sem nebylo vneseno děťátko, aby bylo uvítáno do života. V kostelech se však konají slavnosti, uzavírají sňatky a křtí malé děti. Lidé se tu sejdou každou neděli. Sejdou se kolem jednoho stolu, čtou si nahlas, přijmou pokrm a přejí si vzájemně velmi krásné věci. Při každé mši svaté myslíme na ty, kdo s námi nebo dlouho před námi žili v naší farnosti, a protože věříme, že všichni, my i oni, budeme stát před Božím soudem. Svědčíme, že k nám byli dobří a že proti nim nevznášíme žádnou žalobu ani pro to, co nás třeba i mrzelo. Doufáme, že i oni vydávají podobná svědectví o nás, přejí nám dobro a spásu.

Pro dušičkový Zpravodaj připravil P. Milan Plíšek

Kdy se společně modlíme o dušičkách za zemřelé:

sobota 1.11.2008 Slavnost Všech svatých:

Citonice	8.00 mše sv.
Přímětice	9.00 mše sv. ve hřbitovní kapli
Stálky	15.00 mše sv., pak pobožnost na hřbitově
Hor. Břečkov	16.15 pobožnost na hřbit.,
Lukov	17.00 mše sv. v kostele, pak asi v 18.00 na hřbitově
Bítov	17.00 mše svatá v hradním kostele

neděle 2.11.2008:

Mše svaté ve farních kostelích dle obvyklého nedělního pořádku. Mimo to budou v neděli 2. 11. následující dušičkové pobožnosti na jednotlivých hřbitovech:

Práče	v 9.30 mše sv. v kostele, potom v 10.45 modlitba na hřbitově
Korolupy	13.00 na hřbitově
Lubnice	13.00 na hřbitově
Podmolí	13.30 na hřbitově
Chvalatice	13.30 na hřbitově
Kuchařovice	14.00 na hřbitově
Štítary	14.00 na hřbitově
Lesná	14.00 na hřbitově
Oslnovice	14.00 na hřbitově
Štítary	14.00 na hřbitově
Starý Petřín	14.00 v kostele a pak na hřbitově
Kravsko	14.30 na hřbitově
Plenkovice	14.30 na hřbitově
Vracovice	15.00 na hřbitově
Přímětice	15.00 na hřbitově
Bítov	15.00 na novém hřbitově
Šafov	15.00 na hřbitově

Šumná	15.00 na hřbitově
Prosiměřice	15.30 v kostele, pak na hřbitově
Olbramkostel	15.30 na hřbitově
Onšov	15.45 na hřbitově
Milíčovice	15.45 na hřbitově
Mramotice	16.00 na hřbitově
Podhradí n.D.	16.00 na hřbitově
Vranov n.D.	16.00 na hřbitově
Citonice	16.30 v kostele, pak světel. průvod na hřbitov
Podmýče	16.45 na hřbitově
Těšetice	17.00 na hřbitově
Lančov	17.00 se světelným průvodem z kostela na hřbitov (svíčky a pochodně s sebou)

pondělí 3.11.2008:

Bítov	16.00 na starém hřbitově
Vratěním	16.30 mše sv, po ní průvod na hřbitov

úterý 4.11.2008:

Štítary	18:45 dušičkové procesí z kostela na hřbitov (svíčky a pochodně s sebou)
---------	--

čtvrtek 6.11.2008:

Vracovice	16.00 mše sv., po ní modlitba na hřbitově
Milíčovice	17.00 mše sv., po ní modlitba na hřbitově
Šumná	18:45 dušičkové procesí z kostela na hřbitov (svíčky a pochodně s sebou)

Od pondělí 3.11. do pátku 7.11. v 18.00 budou v Přímětících mše sv. ve hřbitovní kapli. Kaple bude osvětlena. Po mši svaté 3. 11. bude modlitba v kryptě, která bude tohoto dne po mši svaté zpřístupněna.

Kdybych věděl, že je to naposledy, co slyším Tvůj hlas, řekl bych Ti „Miluji tě“ místo „Vždyť víš, že Tě miluji.“

Otče Pavle, děkujeme!

Začátkem října, po více než dvanácti letech, odchází z FATYMu otec Pavel Zahradníček. Za jeho obětavou službu mu patří velký dík. Mnozí ani netuší, do čeho všeho byl „namočen“.

On je autorem nápadu přihlásit se do služby ve farním týmu a stal se prvním jeho moderátorem. Vytvořil koncepci služby ve prospěch oblasti spravované FATYMem. Byl to on, kdo stál za tím, že se začal vydávat a dosud i vydává čtyřikrát za rok farní zpravodaj. Vytvořil také internetové stránky našich farností www.fatym.com, jejichž návštěvnost je pro mimořádnou zajímavost nabídky víc než překvapující. Podílel se na přednáškách při lidových misiích, spolupracoval ve prospěch adoptované farnosti Jeníkov, vedl tiskový apoštolát FATYMu A.M.I.M.S. V roce 2005

založil a od té doby i řídil internetovou křesťanskou televizi www.TV-MIS.cz, kterou mnozí další s nadšením objevují. Od roku 2007 byl šéfredaktorem časopisu pro novou evangelizaci s názvem Milujte se!, který se stal v celé naší zemi časopisem uznávaným a oblíbeným. Zahájil též rekonstrukci tiskařského centra Maxmiliánum v Lančově.

Ve výčtu jeho aktivit by nemělo chybět pořádání táborů pro děti, prázdninových TY-NAFů (týden pro děti na faře), expedicí do ciziny pro mládež a spuštění internetové stránky www.jenikov.net...

Nyní nastupuje do noviciátu k Oblátům Panny Marie v německém Hünfeldu. Děkujeme Pánu Bohu za něj, za jeho dary a ochotu skrze ně sloužit a děkujeme i jemu za vše. Ať mu Pán žehná i nadále.

P. Marek Dunda

Kdybych věděl, že je to dnes naposled, co Tě vidím spát, lépe bych Tě přikryl. A prosil bych Boha, aby ochránil Tvoji duši.

Zítřek nemá nikdo z nás jistý, ať je starý nebo mladý. Dnes by mohla být pro nás poslední šance obejmout své milované.

Proto obejmi své drahé a řekni jim, jak Ti na nich záleží a vždy záležet bude. Najdi si čas říct jim třeba "je mi to líto", "promiň mi to", "děkuji", nebo "to je v pořádku"...

aby jednou nebylo už pozdě.

Téma: K čemu jsou v kostele zpovědnice? Téma: K čemu jsou v kostele zpovědnice?

No to oni tam vždycky jdou, řeknou tam ty svoje hříchy, Pán Bůh jim odpustí a můžou si pěkně znova hřešit. No ti se mají, já snad taky začnu chodit ke zpovědi.

Tak takto nějak smýšlejí někdy nevěřící o zpovědní praxi, kterou vnímají u lidí věřících. Následující příloha Zpravodaje chce pomoci k pochopení této svátosti jak věřícím, tak nevěřícím.

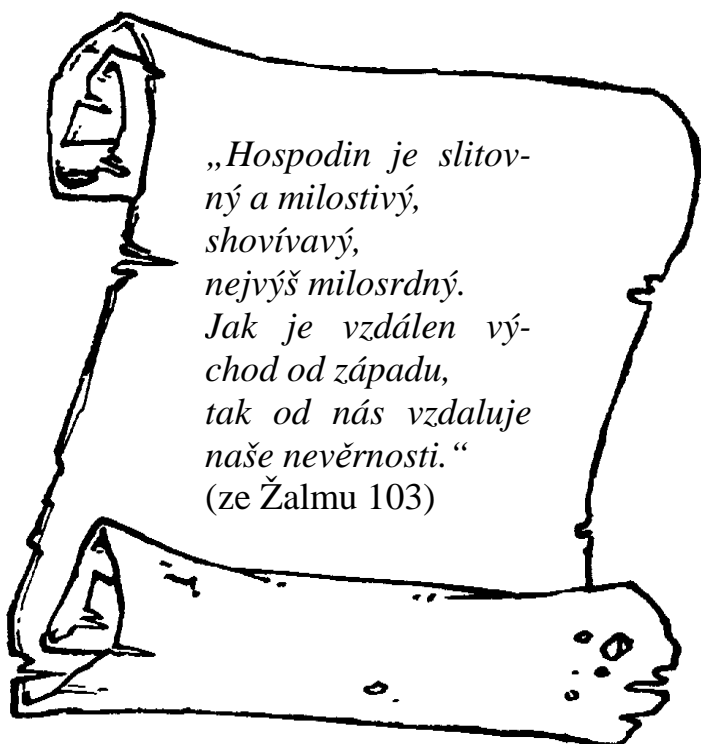
Není to tak jednoduché...

O tom, že to není tak jednoduché svědčí událost, která se jednou stala u zpovědnice otce Pia z Pietrelciny. Jednou se u jeho zpovědnice sešli dva přátelé. Jeden se nezpovídal asi dvaadvacet let a druhý chodil ke zpovědi každých čtrnáct dnů. Otec Pio dokázal číst v lidských srdcích. Druhý byl zvykovým hříšníkem a přistupoval ke zpovědi poněkud povrchně. Jeho mechanická zpověď neměla valného smyslu. Rozhřešení nedostal. U prvního šlo ale o upřímné obrácení, které přineslo v jeho životě podivuhodné plody křesťanského života.

Bůh trestá a smilovává se

Tradice starého zákona přináší obraz Boha, který trestá a smilovává se. Je tedy zároveň spravedlivý a milosrdný. Jako příklad toho uvedeného tvrzení můžeme uvést Boží jednání s prvními lidmi: Bůh je vyháněn z ráje, ale hned jim slibuje Vykupitele. Podobně svůj vyvolený izraelský národ trestá za jejich nevěru babylonským vyhnanstvím, ale slibuje také obnovu národa. Toto Boží jednání ve starém zákoně tedy jasně ukazuje na to, že Bůh je ten kdo člověku jeho provinění chce odpustit. Zároveň ale vede člověka k tomu, aby si v bídě vyhnanství, do kterého se dostal kvůli svému odpadu od Boha, uvědomil svůj hřích, litoval ho a přijal rozhodnutí k náhradě svého hříchu pokáním a polepšením.

*„Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvyšš milosrdný. Jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti.“
(ze Žalmu 103)*

Ježíšovo odpuštění

V evangeliích se setkáváme na několika místech s Ježíšem, který odpouští hříchy. Ani jeho odpuštění ale není „zadarmo“. Ženě hříšnici říká „Neodsuzuji tě, ale jdi a už nehřeš.“ (Jan 8,11) První polovina věty uzdravuje minulost ženy a druhá polovina se obrací do budoucnosti, která má být prostá hříchu. Podobně, čteme-li Lukášovo vyprávění o setkání Ježíše se Zacheem nebo s hříšnicí v domě farizeově. (Lukáš 7., resp. 19.kap) V obou těchto případech Ježíšovo odpuštění působí v životě lidí změnu: rozhodují se své hříchy nahradit tím, že od nyní budou milovat.

To, že Ježíš demonstruje svou moc odpouštět hříchy, je solí v očích představitelů židovského náboženství. Říkají: „Co to ten člověk říká, rouhá se, kdo může odpouštět hříchy než sám Bůh?!“ (Lukáš 5,21) Přitom nejsou schopni uvěřit, že Ježíš je Boží Syn.

Moc odpouštět hříchy, která Ježíši jako Božímu Synu náleží, Ježíš předává svým apoštolům, když jim po svém vzkříšení říká: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jan 20,23)

Napřed pokání a potom odpuštění

Církevní dějiny znají mnoho způsobů, jakými Církev vykonávala moc odpouštět hříchy svěřenou jí Kristem. Dnes se nám zdá téměř neskutečné, že bychom své hříchy vyznávali veřejně před celým společenstvím křesťanů nebo, že bychom nemohli ani vejít do kostela obtíženi nějakým těžkým hříchem. A tak to v počátcích Církve bylo. Mnohem víc se dbalo na duchovní poctivost a kvalitu společenství. Ti, kteří měli na svědomí vážnější přečiny (k těm

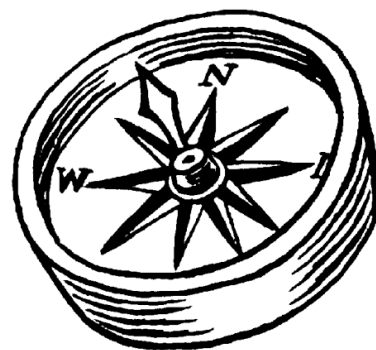
nejzávažnějším patřilo i zapření víry v době pronásledování), se neúčastnili bohoslužby, ale před vchodem do chrámu prosili ty, kdo vcházeli, o modlitbu. A tak to dělali po dobu stanovenou církevním představeným. Často přitom také konali nějaké skutky pokání. Pak teprve následovalo odpuštění a znovupřijetí do společenství.

Tato drsná praxe se může jevit jako neuctivá k soukromí člověka, ale na druhou stranu vedla jistě k tomu, aby člověk nebral hřích na lehkou váhu.

Vedle této praxe se postupně formovala také praxe duchovního vedení jednotlivců. Lidé navštěvovali duchovní otce. Ti často nebyli kněžími, ale kvalifikaci duchovního otce si získali svými vlastními zkušenostmi s duchovním světem. Ty žádali o radu v nejrůznějších situacích svého života. Časem, spojením charismatického prvku duchovních otců a hierarchického prvku, jehož nositeli byli biskupové a kněží, řídící jednotlivá společenství věřících, se vyvinula tzv. ušní zpověď. Při ní se hříchy vyznávaly soukromně a také pokání přestává mít veřejný rozměr. Tento vývoj nastal v době pokřesťanštění západní Evropy a Anglie (8.-10. stol.).

Co musím udělat před svatou zpovědí?

Do zpovědnice se jde smířit s Bohem jen ten, kdo si je vědom, že je co usmiřovat: to znamená člověk kterému svědomí ohlašuje, že nejednal ve shodě s Božím zákonem. Jak to poznám, že jsem nejednal ve shodě s Božím zákonem? Musím tento zákon znát. To hlavní má každý člověk vepsáno ve svém srdci. I lidé nevěřící mají jistě zkušenost s tím, když je hryže svědomí. Právě svědomí je tím zákonem, který do srdce každého člověka klade Bůh. Úkolem rodičů při výchově v rodině je tento hlas probouzet a učit dítě, aby na něj bylo citlivé. Ale ani dospělý nesmí nechat hlas svědomí v sobě usnout. K tomu pomáhá, když se člověk nad sebou nejlépe každý večer trošku zamyslí a zkoumá, kterým směrem se jeho život ubírá. Ve věřícím prostředí tomuto zamyšlení říkáme zpytování svědomí. Ten, kdo své svědomí nezkoumá, tomu časem usne. Takový člověk se stává potom stále méně citlivý na nedobré věci ve svém životě a získává stále víc a více nedobrých návyků a způsobů chování, které mu ani nepřijdou zlé. K udržování dobrého životního směru slouží také pravidelná nedělní bohoslužba, kde je člověk Božím slovem veden vždy znovu k zamyšlení nad svým životem.

Lítost

Poznáme-li své nedostatky, slabosti, opomenutí a hříchy – vědomá a dobrovolná přestoupení Božího zákona - je třeba, abychom chápali, že všechny tyto věci Boha zarmucují a urážejí. To bývá často problém. Ani my věřící dost často plně nechápeme, jak závažná jsou naše provinění. Nezahlížíme svým rozumem plnou tíhu hříchu a následků, které ve světě působí. Abychom pochopili, jak hřích zarmucuje a uráží Boha, můžeme myslet na zármutek našich milovaných, když vůči nim vykonáme něco zlého a tím zradíme lásku, kterou k nám chovají. Podobně a ještě víc naše provinění bolí Boha, který nás miluje a vydal za nás svého Syna. Lítost nad hříchy nás pak přivádí ke zpovědnici, abychom tam přijali smíření, které nám Bůh nabízí. Vědomí tíhy hříchu a opravdová lítost nám také brání v tom, abychom tentýž hřích znovu spáchali.

Co se děje ve zpovědnici?

Mnoho lidí se zpovědnice a zpovědi bojí. Stydí se mluvit o svých selháních před knězem – člověkem. A tak říkají: já se smírím v duchu s Bohem sám. Ale od časů, kdy se Boží Syn stal člověkem platí pro sdělování Boží milosti pravidlo, že se nám tato milost dává skrze službu člověka, bratra, Božího služebníka – kněze, zpovědníka. Služba zpovědníka kromě jistoty odpuštění hříchů vyplývající z výše uvedených Ježíšových slov „komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, ...“, má také jiné rozměry. Při rozhovoru ve zpovědnici může kající lépe pochopit svůj hřích, jeho příčiny. Když se o věcech mluví, přicházejí na světlo. Vždyť už rozhovor o těžkých věcech sám o sobě přináší úlevu. Učinit vyznání před knězem je také znamením kající pokory, na kterou Bůh odpovídá.

Téma: K čemu jsou v kostele zpovědnice? Téma: K čemu jsou v kostele zpovědnice?

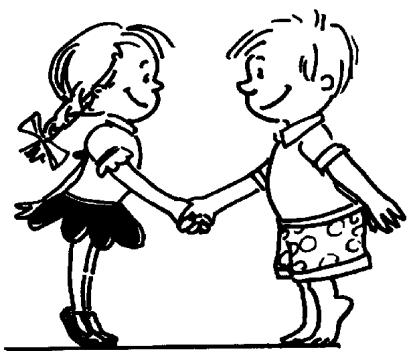
Ještě před tím, než kněz ve zpovědnici udělí rozhřešení – tzn. odpuštění hříchů, uloží kajícímu také kající skutek. Většinou to bývá modlitba třeba i na nějaký úmysl, ale může uložit vykonat třeba i něco konkrétního.

Pokání a odpustky

Slovo pokání našemu modernímu sluchu nezní moc líbivě. A opět: i ve věřícím prostředí je pokání redukováno na obligátní „nejíst v pátek maso“. Jaký smysl má pokání a co všechno může pokáním být? Ve svátosti smíření nám Bůh odpouští jen hříchy, tresty za tyto hříchy zůstávají. Není to nic neobvyklého a podobný přístup známe i při výchově dětí. Když dítě např. rozbije okno, odpustíme mu jeho nedbalost či neposlušnost, ale okno zůstává rozbité a je třeba je odnést ke sklenáři a zaplatit opravu: tato oprava může být zaplácena z kasičky dítěte. Dítě tak chápe, že jeho neposlušnost přinesla škodu, kterou je třeba nahradit a je poučeno pro budoucnost. Podobně naše hříchy a neposlušnosti vůči Bohu působí ve světě a mezi lidmi škody, které nelze vyčíslit. Pokáním – tzn. vědomým konáním dobra můžeme tyto škody nahrazovat. Zvláště provází-li nás životem nějaký hřích, kterého se nedovedeme zbavit, je moudré konat současně nějaký skutek pokání, kterým stále škody způsobené hříchem nahrazujeme. Takovým jednáním roste naše povědomí o tíži hříchu a zároveň neustává naše láska k Bohu, ve které chceme pro něj konat něco dobrého. Tresty za hříchy, které nestihneme vykonat tady na zemi nám zůstanou do očistce. Získáváním odpustků pro duše v očistci v tomto dušičkovém čase působíme právě to, že Bůh těmto duším tresty za jejich hříchy „umazává“ a tak naše modlitby tyto duše přibližují Bohu a nebi. Získávání odpustků má přínos také pro nás: abychom duším prospěli co nejvíce, je třeba odpustky získávat ve stavu, kdy nemáme zalíbení v žádném ani všedním hříchu.

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme

A je tu nakonec ještě jedna velice důležitá podmínka, kterou musíme splnit, aby nám Bůh odpustil: musíme odpustit těm, kdo se provinili proti nám. O sílu k tomu prosíme v modlitbě Otče náš a Ježíš nás k tomu důrazně vybízí v pobobenství o nemilosrdném služebníkovi, kterému byl prominut velký dluh, a který sám nechtěl svému druhovi odpustit dluh pár drobáků. Jak to s ním dopadlo se dočteme v 18. kapitole Matoušova evangelia.

Na Petrovu otázku kolikrát odpustit Ježíš odpovídá sedmdesát sedmkrát. To neznamená, že máme počítat odpuštění, ale že se máme snažit odpouštět všechno. V souvislosti s dušičkovým časem, který prožíváme, je důležité připomenout odpuštění zemřelým. Podobně jako láska někdy trvá za hrob i nenávisť. Neodpuštění zesnulému ale vytváří v duchovním světě pouto, které může škodlivě působit na pozůstalého, který neopustil. Proto se při pohřbech nebo při návštěvě hrobů zesnulých snažme na toto myslet a akt odpuštění vykonat.

Vítáme otce jáhna Jana Kotíka!

Od srpna 2008 působí ve farním týmu Přímětice nový jáhen otec Jan Kotík. Poprosil jsem jej, aby se nám v tomto Zpravodaji trochu představil.

Odkud a z jaké rodiny pocházíš?

Pocházím z nádherného kousku světa – z Vysočiny. Konkrétně z Křižanova. Rodičům jsem se narodil jako první z pěti dětí v roce 1978, po mně následovali dva kluci a pak dvě holky. Za to, že nás je pět jsem rodičům velmi vděčný, protože jsme díky tomu mohli spolu zažívat spoustu srandy při děláni nejrůznějších blbostí.

Jak jsi vyrůstal ve víře?

Mohu se považovat za tradičního křesťana v pravém slova smyslu, protože mi víra byla předána tím nejpřirozenějším způsobem – od rodičů. Rodiče s námi chodili pravidelně v neděli do kostela. Asi tak ve druhé třídě jsem začal ministrovat. Ve třetí třídě jsem začal chodit do náboženství. To byla tehdy samozřejmě ještě taková dětská víra, které ale časem dozrávala a přestála nakonec i různé pubertální „vzpoury“.

Co mělo význam pro tvůj růst ve víře?

Především to asi byla rodina, protože se tam víra brala vážně. Bylo například období, kdy jsem hrál závodně za žáky fotbal. Zápasy se většinou hrály v neděli dopoledne a bylo nemyslitelné, že bych nešel na mši svatou. Tak se často stalo, že jsme ještě s jedním kamarádem nestihli odjezd týmového autobusu a museli nás na zápas dovézt naši tatínkové zvlášť. Do vlivu rodiny se vlastně může počítat i křižanovský pan farář, jenž byl strýc mého tatínka. Často jsme se stýkali, ať už při nedělních společných obědích nebo při různých brigádách, a jeho způsob jednání a života pro mě měl a ještě stále má velký význam. Ale největší

význam bych asi připsal osobnímu rozhodnutí, kdy jsem si uvědomil, že věřit Pánu Bohu má smysl a rozhodl jsem se to uskutečňovat ve svém životě.

Jak se v Tobě utvářelo vědomí kněžského povolání?

Při přemýšlení o tom, co bych měl v životě dělat, mě nejdřív přitahovalo navrhovat a stavět domy. Říkal jsem si, že to je užitečná a potřebná věc. A je to tak – lidé potřebují bydlet, vyrábět, scházet se a k tomu také potřebují budovy. Tak jsem vystudoval stavební fakultu. Jenomže potom jsem ztratil jistotu o smyslu této práce, protože každá stavba jednou stejně spadne nebo ji někdo zboří...

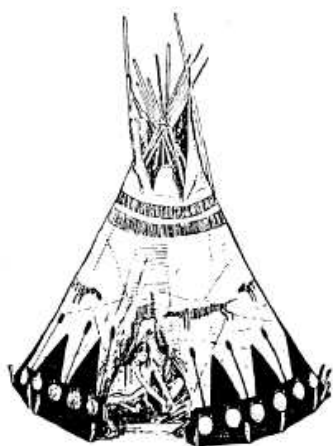
Začal jsem přemýšlet o smyslu života a odpověď mi dala víra. Došel jsem k myšlence, že člověk by se neměl upínat ke konečným věcem, protože ty ho nikam nedovedou a on skončí stejně jako ony, beze smyslu. Člověk a lidský život má smysl jedině ve vztahu

k Nekonečnému, k Bohu, který člověka stvořil, a který ho zve na věčnost, aby s ním mohl sdílet nekonečnou lásku.

Toto poznání mě fascinovalo tak, že jsem zatoužil Boha poznávat. To je možné jednak modlitbou, ale také studiem. Proto jsem se přihlásil ke studiu teologie. Současně s touhou poznávat Boha jsem v sobě objevoval volání stát se knězem. V průběhu studia jsem si proto dal přihlášku do kněžského semináře. Otec biskup mě přijal, a tak jsem tam vstoupil v září 2005.

Jak jsi se podílel na životě vaší křižanovské farnosti?

Snažil jsem se podílet, jak jen to šlo. Farnost dostala zpátky budovu Katolického domu, ve kterém za komunistů bylo kino Máj. Opravili jsme ho a pak jsme v něm s mládežníky hráli divadlo, provozovali kinokavárnu, pořádali plesy a různé koncerty. V létě jsem se pak podílel na přípravě táborů pro děti z náboženství.

Jaké máš koníčky a záliby?

Velký koníček je sport všeho druhu - hokej, kolo, lyže, snowboard. Pak je to již zmiňované divadlo, dobrý koncert, příroda.

Co jsi v životě postavil?

Tee-pee a to již několikrát! Z těch zděných staveb jsem se zatím vždycky jen podílel na stavbách, které stavěl někdo jiný. Ale pokud odhlédnu od budov, tak jsme často s křižanovskou partou lešenářů stavěli a bourali lešení u kostelů a far.

Za rozhovor děkuje P. Jindřich.

Nový kostel, nové zvony, nový kříž, nový člověk

Tak máme na Šumné **nový** kostel, v Prosiměřicích **nové** zvony a okolo silnic se letos podařilo **obnovit** zase další kapličky a kříže. Kromě díky těm, kteří se o tyto nové symboly Boží blízkosti zasloužili, bych chtěl této obnovy využít k následujícím zamyšlením. V předposlední kapitole bible (kniha Zjevení 21) sv. Jan popisuje budoucí naprosto obnovené stvoření – novou Zemi a nové nebe. V 5. verši této kapitoly zaznívá také Boží hlas: „Hle, všechno tvořím nové“. Toto je poselství nových nebo obnovených věcí: připomínají nám nebe, do kterého putujeme, kde nám Bůh setře každou slzu z očí, kde budeme Boha poznávat přímo. Tam bude všechno obnoveno.

Sv. Pavel napsal tuto větu: „Tělo nám sice chátrá, ale náš duch se zmlazuje“. Je tomu skutečně tak i v našem životě? Nestárne spolu s naším tělem také naše duše tím, že je zanešena hříchem, celá zkostnatělá, nepružná, neschopná radosti a ovládaná nedobrymi sklony? Jestli tomu tak je, máme nejvyšší čas, abychom se po vzoru věcí obnovených okolo nás také my obnovili. Konkrétně pak mám na mysli toto: v našich vesnicích žije mnoho lidí, kteří v Boha věří. Dříve svoji víru projevovali tím, že navštěvovali bohoslužby, pak se ale z různých příčin vzdálili. Chtěl bych povzbudit právě vás: nebojte se opět **obnovit** svůj vztah k Bohu a ke společenství křesťanů ve farnosti. V naší společnosti, v Evropě je čas opět se statečně přihlásit ke křesťanským kořenům. Nebojme se svým jednáním přispívat k obnově společnosti skrze víru.

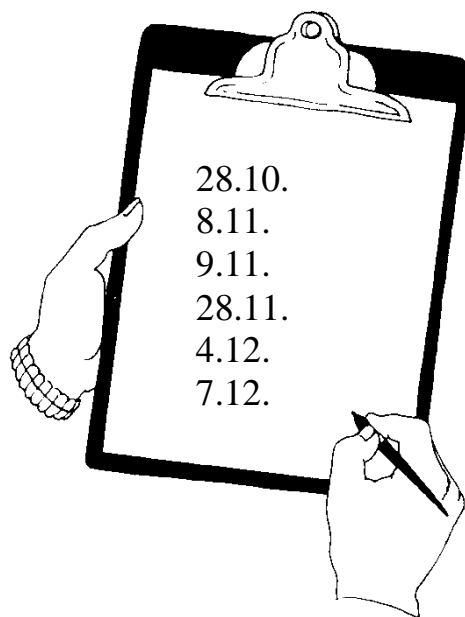
P. Jindřich Čoupek

S Boží pomocí se podařilo...

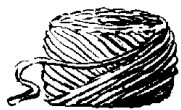
- 14. září 2008 posvětil pan biskup Vojtěch Cikrle **kostel Svatého Ducha v Šumné**. Moc děkujeme všem dobrodincům a dárcům. Ještě i nadále, prosím, pamatujte se svou štedrostí. Poslední faktura za dokončovací práce v hodnotě kolem půl milionu teprve přijde (č. ú. 182356859/0300). Pravidelné bohoslužby na Šumné bývají ve čtvrtek v 18⁰⁰ a vždy druhou neděli v měsíci v 11¹⁵.
- 21. září 2008 požehnal brněnský děkan P. Václav Slouk **nové zvony pro prosiměřický kostel**. Nákladem obce byla opravena také **kaple v Kravsku**.
- 20. září se uskutečnila **Moravská pout' do naší adoptované farnosti v Jeníkově u Duchcova**. Tentokrát se vypravil s poutníky i vranovský pan starosta Lubomír Vedra. Bohoslužbu sloužil novokněz Jan Bezděk.
- O víkendu od 26. – do 28. 9. se ve Vranově nad Dyjí uskutečnilo už **4. celostátní setkání Společenství čistých srdcí**. Je radostné, že se další a další mladí připojují k této iniciativě.
- 10. – 11. října se konalo v Olbramkostece **celostátní setkání Marianek**.
- Od 19. – do 25. října pořádal FATYM **lidové misie** v Pavlovicích u Kojetína a ve Vrchoslavicích.

Dá-li Pán Bůh, bude:

- V úterý 28.10.2008 se v **Prosiměřicích na faře uskuteční farní odpoledne**. Ve 13:30 je sraz na škrábání brambor na hranolky. Ve 14:30 hra pro děti, 17:30 růženec rodin a mše svatá, v 19:00 film o Donu Boskovi.
- V sobotu 8.11.2008 se od 9:00 v Brně v budově biskupského gymnázia koná **konference o svatém Pavlovi**. Zveme k účasti ty, kteří si chtějí i trošku vědeckým způsobem rozšířit své obzory. Info o. Jindřich (731402652).
- Od 9. – do 15. 11. budou **lidové misie** ve farnosti Horní Bojanovice (u Hustopečí).
- O víkendu 28. – 30. 11. je plánováno ve Vranově nad Dyjí **podzimní setkání velehradských poutníků**.
- Opět se můžete v našich kostelích těšit na **setkání se svatým Mikulášem**. V Příměticích bude v neděli 7.12. ve 14:00 a ve stejný den v 16:00 v Kuchařovicích. Citonice a Prosiměřice přivítají sv. Mikuláše při večerních mších svatých ve čtvrtek 4.12.2008.
- V neděli 7.12.2008 ve 14:00 **přivítáme v Prosiměřicích k advent. koncertu** manžele Petra a Markétu Lutkovi z Prahy.

A NĚCO VESELÉHO NA ZÁVĚR

Jeník jde s tatínkem kolem hračkářství a škemrá: „Tati, kup mně tam ten provázek.“

„Jaký provázek?“

„Ten, co je přivázaný k tomu nákladňáku.“

Děda si jde koupit nějaké zvíře do zverimexu a ptá se prodavače: "Proč má ten papoušek uvázné na nohou provázky?"

Prodavač ochotně vysvětluje:

papoušek Vám řekne "dobrý den"

papoušek vám řekne "dobrou

"Když zatáhnete za pravý provázek, a když zatáhnete za levý provázek, noc".

"A co se stane, když zatáhnu současně, chtě nechtě, za oba provázky?"

"No spadnu na zem, ty ksichte." povídá papoušek.

Potká blázen blázna, který za sebou

táhne provázek a ptá se ho: „Proč za sebou táhneš ten provázek?“

„A mám ho snad tlačit?“

Maličký Jirka se marně snaží dosáhnout na domovní zvonek. Jde okolo pan učitel, zdvihne Jirku, ten zazvoní a potichu povídá: „Teď musíme rychle utíkat, pane učiteli!“

„Od čeho máš tak špinavé ruce?“

„Hrál jsem si na pískovišti.“

„A jak to, že máš čisté prsty?“

„Protože jsem hvízdal na psa.“

„Představ si, včera jsem ryl zahrádku a najednou koukám – koruna! Strčím ji do kapsy, ryju dál a za chvíli zas – koruna. A to se opakovalo sedmkrát!“

„Tak to jsi našel nějaký poklad, ne?“

„Ne, měl jsem v kapse díru.“

Všechna telefonní čísla na kněze FATYMu najdete zde!!!

Toto 48. číslo farního zpravodaje vydal Farní tým Vranov n.D. ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkostele, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupech, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jana Richtera (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519

a Farní tým Přímětice-Bítov ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích, Horním Břečkově a Lukově, P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Příměticích a Citonicích, a otec jáhen Jan Kotík (mobil 777975888) - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com.

Vyšlo v říjnu 2008. Náklad 7030 výtisků (z toho 660 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již čtyřicáté deváté) je plánováno jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2008. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.